

D.Tóth Kriszta - Love mich amore

2014 február 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Mindent a Beatlesnek köszönhetek. Az angol nyelvet, az egyetemi végzettségemet, az ösztöndíjaimat, az anglofíliámat, a karrieremet, a férjemet, a gyerekemet.

Továbbmegyek, mindent, amit a szerelemr?l tudok, t?lük tanultam. Még a kutyám is a zenekar dobosának nevét

viseli. Ha annak idején nem kérem kölcsön Nemes Gyömbit?l a kétnyelv? Beatles-dalszöveg összest, esküszöm, most sehol sem lennék.

Emlékszem, éjszakákon át olvasgattam jó kétkilós aranyszín? borítóba kötött bibliámat, egészen addig, amíg Marika néni az els? emeletr?l nem szólt anyunak, hogy ugyan, tud-e róla, hogy a gyereknél egész éjszaka ég az olvasólámpa, másnap meg iskola. A kötet abszolút megért minden otthoni balhét és kialvatlanságot. Ha az ember kinyitotta, soha többé nem akarta letenni. Bal oldalon voltak az angol szövegek, a jobb oldalon pedig a szép magyar fordítás. Igaz, már a Love Me Do-nál összezavarodtam, hiszen az iskolai angolórákon tanultak nett táblázatainak koordinátarendszerében ezt a mondatszerkezetet nem tudtam értelmezni.

Boldogságom akkor teljesedett ki végképp, amikor apámtól megkaptam a régi Beatles-kazettáit is, így immár a zenét is élvezhettem, és a fura liverpooli kollokvializmusok is a helyükre kerültek. Szinte észbe sem kaptam, és a tanév végére tökéletesen beszéltem angolul. De legalábbis beatlesül.

Az angolnyelv-tudásom aztán messzire röpített. 1991-ben, nyeretlen kétéves kaposvári egyetemistaként Amerikában találtam magam, egy ösztöndíjnak köszönhet?en, amit kemény munkával, többszörös kiválasztás után sikerült megkaparintani. Életemben el?ször jártam repül?téren, el?ször ültem repül?n, el?ször utaztam a jugoszláv tengerpartnál messzebb, el?ször voltam hónapokig távol a családomtól, gyakorlatilag csak magamra utalva, egy nagy, nemzetközi iskolában, ahol látszólag mindenki sokkal, de sokkal magabiztosabb és öntudatosabb volt nálam. Az angoltudásukról nem is beszélve, mert azt már az els? nap gyanítottam, hogy ?k nem a Beatles-összesb?l tanulták a nyelvet. A giga kultúrsokknak köszönhet?en hetekig egyszer?en nem mertem megszólalni. Amikor a kurzus közepe felé egyszercsak valamilyen hirtelen jött adrenalinfröccsnek köszönhet?en kimondtam hangosan egy kerek angol mondatot, a tanár és a diáktársak egy emberként álltak föl és tapsoltak meg. Tisztára olyan volt, mint valami giccses amerikai mozifilm. A csöndes kis lúzer virágba borult, jajdejó.

Onnantól kezdve nem volt megállás. Mire leszállt velem a repül?gép Budapesten, más ember lettem. Nyitott, bátor és elszánt. Két dolog biztos tudatában: 1. ha nagy leszek, újságíró leszek, és 2. soha, de soha nem hagyom abba a nyelvtanulást. Az els?, azt hiszem, így két évtized távlatában kijelenthetem, hogy sikerült. És kisebb-nagyobb

szünetekkel a második is.

A következ? idegen nyelvem a német volt, amit egészen rendhagyó módon az orosztanárunk kezdett nekünk tanítani. Azt az évet írtuk, amikor hirtelen, minden figyelmeztetés nélkül megszüntették a kötelez? oroszt az iskolákban. Bementünk oroszórára a téli szünet után, és a tanár németül szólalt meg.

- Endlich bin ich da.
- Wilkommen in Leipzig. Wie war die Reise?
- Die Reise war gut, aber anstrengend.

Néztünk egy nagyot, aztán fellapoztuk az új nyelvkönyveinket és nekiláttunk a derdiedas-nak. Messze nem kötött le minket annyira, mint az angol, amit ráadásul addigra egy igazi, hús-vér amerikai tanár oktatott, akinek copfja volt, gitárral a hátán járt be az iskolába és az Üdvhadsereg küldte a szocializmus béklyója alól frissen szabadult Magyarországra. De azért lenyomtuk a saját torkunkon a németet is, mert a nagyszüleinkt?l azt hallottuk, hogy az egy nagyon hasznos nyelv. Én, a magam részér?l, megszeretni sosem tudtam, és a középfokú nyelvvizsga után le is álltam vele. De a megszerzett tudásom kifejezetten hasznos például azokban az esetekben, amikor Bécsben beragadunk egy mélygarázsba, és a sorompónál található gomb megnyomásával egy ismeretlen osztrák parkoló?rnek kell elmagyaráznom a helyzetet. Hozzáteszem, mire befejezem a német diskurzust (bárhol, bárkivel), a családom már gurul a nevetést?l. Lola és Alex valamiért elképeszt?en viccesnek találja, ha németül beszélek. Nem is értem.

A német után jött a francia, amit már egyáltalán nem a meglepetés, hanem a jó el?re megfontolt kényszer szült. A brüsszeli munkát megel?z? fél évben magánórákon, aztán már kint tanfolyamon, végül pedig otthon, autodidakta módon kíséreltem meg valamiféle elfogadható kapcsolatot kialakítani a francia nyelvvel. Maradjunk annyiban, hogy félsikerrel. Hosszú évek kínlódása után kénytelen voltam beismerni, hogy hiába gyönyör?, a szerelem nyelve meg miegymás, a francia és én... nem lettünk a legjobb barátok. Ott van valahol, az agyam egy eldugott zugában, ha nagyon kell, el?veszem, de áldás a világra, hogy ma már a diplomácia nyelve is az angol. És nem, nem szeretnék róla többet beszélni.

2014. január. És megérkezett az életembe a legújabb nyelv. Hogy minek? Hogy miért 39 évesen? Egyáltalán: miért éppen az olasz? Miért nem a kínai, az orosz, a spanyol? Hát, kéremszépen, azért, mert ehhez van kedvem. Évtizedek óta járok Olaszországba. Saját szememmel láttam, ahogy az anyám, akit?l az idegen nyelvek szeretetét örököltem, tankönyvb?l, saját maga tanult meg olaszul, olyannyira, hogy amikor a trieszti barátaink konyhájában Claudio, a családf? gasztrobemutatót tartott, hát gond nélkül leoltotta azzal, hogy hah, az még semmi, de várj csak, amíg megismered a magyar konyhát. Természetesen olaszul. Na, azóta vágytam arra, hogy én is megtanuljam a nyelvet, amit az ókori Rómában az alacsony m?veltség? latin népek beszéltek, ami olyan, mintha folyamatosan énekelnének, és ami úgy, de úgy tele van szenvedéllyel, hogy akkor is úgy hangzik, mintha vitatkoznának, ha épp egyikük egy altatót énekel a másiknak.

Szóval igen, éppen harminckilenc évesen, három idegen nyelvvel a hátam mögött, egyáltalán nem kényszerb?l vagy meglepetésb?l, hanem hobbiból: olaszul tanulok, és nem félek használni. Mert semmit nem lehet elég kés?n kezdeni.

D. Tóth Kriszta - shopline.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló